

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 30 2019, nummers 804 – 827 vrijdag 2 augustus 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Wro	9
Planschade.....	9
Natuurbescherming.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13
Bijstand	13
Volksverzekeringen.....	15
Bestuursrecht overig	16
APV.....	16
AVG	16
Belastingdienst-Toeslagen.....	17
Gezondheid.....	17
Kansspel.....	18
Wegenverkeerswet	19
Wet kinderopvang en kwaliteitsregels peuterspeelzalen	20
Wet schadefonds geweldsmisdrijven	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Richtlijnen en verordeningen	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 804

MK ABRS, 31-07-2019, 201805854/1/A1

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet beheer rijkswaterstaatwerken (Wbr) 1, 2, 3

RELATIVITEITSVEREISTE. Het in artikel 8:69a neergelegde relativiteitsvereiste is niet van toepassing in de bezwaarfase. Verwijzing naar ABRS 18-03-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:842](#).

Als exploitant van het snellaadstation op de verzorgingsplaats heeft Fastned er belang bij dat het snellaadstation op een veilige wijze kan worden bereikt en gebruikt. Daarmee strekt artikel 3 van de Wbr mede tot bescherming van haar belang.

[...] 1. [vergunninghoudster] exploiteert op verzorgingsplaats Den Ruygen Hoek-West een benzinestation. Deze procedure gaat over de op 7 januari 2014 aan haar verleende vergunning, voor zover die ziet op het plaatsen van een energielaadpunt als aanvullende voorziening bij haar benzinestation. [...]

Fastned houdt zich bezig met de realisering van een landelijk dekkende infrastructuur voor het opladen van elektrische auto's, onder meer langs de Nederlandse snelwegen. Zij exploiteert op verzorgingsplaats Den Ruygen Hoek-West een energielaadpunt als basisvoorziening en heeft daarvoor een vergunning op grond van de Wbr. Het energielaadpunt van Fastned, een zogenoemd snellaadstation, bestaat uit een overkapping met daaronder enkele laadpalen - ten tijde van de zitting bij de Afdeling zeven - voor het tegelijk opladen van dat aantal auto's. Het snellaadstation bevindt zich naast het benzinestation en heeft een eigen toe- en afrit. Fastned verzet zich tegen het energielaadpunt bij het benzinestation van [vergunninghoudster].

[...] 4.2. Artikel 8:69a van de Awb is gericht tot de bestuursrechter en is van toepassing op de fasen van beroep en hoger beroep. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 18 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:842](#)) is het in artikel 8:69a neergelegde relativiteitsvereiste niet van toepassing in de bezwaarfase. Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte het bezwaar van Fastned ongegrond heeft verklaard onder tegenwerping van het relativiteitsvereiste. [...]

[...] 4.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 19 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2996](#), over verzorgingsplaats De Andel, is de verkeersveiligheid op de verzorgingsplaats één van de belangen die artikel 3 van de Wbr beoogt te beschermen. Als exploitant van het snellaadstation op de verzorgingsplaats heeft Fastned er belang bij dat het snellaadstation op een veilige wijze kan worden bereikt en gebruikt. Daarmee strekt artikel 3 van de Wbr mede tot bescherming van haar belang. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat dat niet het geval is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2645](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 805

MK ABRS 31-07-2019, 201805470/1/A3

burgemeester van 's-Hertogenbosch, appellant.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EIGENAAR/VERHUURDER. EVENREDIGHEID.

Sluiten pand voor twaalf maanden. 210 hennepstekken. Gelet op de omvang van de overtreding, het professionele karakter van de verkopende partij bij de pseudoverkoop en de toen nog actueel te achten link met het criminele circuit, is de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de burgemeester voldoende heeft gemotiveerd dat een sluiting van het pand voor de duur van twaalf maanden noodzakelijk en evenredig was. De omstandigheden dat bij de inval geen drugs zijn aangetroffen, er geen meldingen waren van overlast en dat niet is komen vast te staan dat gedurende een jaar een growshop in het pand aanwezig was, nemen niet weg dat aannemelijk was dat in het pand in grote hoeveelheden softdrugs werd gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2019:2611](https://ecli.nl/RVS:2019:2611)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 806

ABRS, 24-07-2019, 201800637/1/A1

dagelijks bestuur van de Omgevingsdienst Midden-Holland namens het college van burgemeester en wethouders van Waddinxveen (hierna: het dagelijks bestuur).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1 aanhef en onder g

Algemene Plaatselijke Verordening Waddinxveen (APV) 4.11

WABO. VELLEN HOUTOPSTAND. Omgevingsvergunning kappen zes bomen. De te kappen zes abelen zijn onderdeel van een groep van twaalf abelen. [appellant sub 2] betoogt dat het college heeft nagelaten om de beeldbepalende waarde van elke te kappen boom apart te beoordelen. Volgens het onderzoek dat het college aan het besluit op bezwaar ten grondslag heeft gelegd zijn de te kappen abelen niet individueel beoordeeld maar als groep. In artikel 4.11, eerste lid, van de APV staat dat het verboden is zonder vergunning van het bevoegde gezag de houtopstanden te vellen of te doen vellen. Volgens artikel 4:10, aanhef en onder a, van de APV wordt onder een houtopstand één of meer bomen verstaan. Hieruit vloeit voort dat het college niet alleen had moeten onderzoeken of de groep van 12 abelen als groep één of meer van de waarden vertegenwoordigt als bedoeld in artikel 4:11, vierde lid van de APV op grond waarvan de gevraagde vergunning kan worden geweigerd, maar ook of de zes

abelen waarvoor de vergunning is gevraagd die waarden vertegenwoordigen. Het college heeft dit evenwel nagelaten te onderzoeken. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Het betoog slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2019:2570](https://ecli.nl/RVS:2019:2570)

JnB2019, 807

MK ABRS, 31-07-2019, 201709508/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.3a lid 1, 2.10, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3 aanhef en onderdeel 6 onder b

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. FORMELE RECHTSKRACHT. De formele rechtskracht van een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom gaat niet zo ver dat er in een latere handhavingsprocedure zonder meer vanuit moet worden gegaan dat een overtreding heeft plaatsgevonden. Bij het opleggen van een nieuwe last onder dwangsom geldt als uitgangspunt dat het college opnieuw - aan de hand van de feiten en omstandigheden zoals die op dat moment gelden - moet beoordelen of sprake is van een overtreding. OMGEVINGSVERGUNNING AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. Letterlijke uitleg bestemmingsplanregel. Voor de uitbreiding van de mestplaat is geen omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan vereist.

[...] het college [heeft] [appellanten] gelast om binnen de daarbij gestelde termijn het gedeelte van de mestplaat [...] dat niet valt onder de bouwvergunning van 22 juli 1987 te verwijderen [...], op straffe van een dwangsom [...].

[...] 10. Een besluit dat onherroepelijk is geworden, heeft formele rechtskracht. Dat betekent dat in beginsel moet worden uitgegaan van de juistheid van het besluit.

De formele rechtskracht van een besluit tot het opleggen van een last onder dwangsom gaat niet zo ver dat er in een latere handhavingsprocedure zonder meer vanuit moet worden gegaan dat een overtreding heeft plaatsgevonden. Bij het opleggen van een nieuwe last onder dwangsom geldt als uitgangspunt dat het college opnieuw - aan de hand van de feiten en omstandigheden zoals die op dat moment gelden - moet beoordelen of sprake is van een overtreding. Voor zo'n inhoudelijke beoordeling bestaat des te meer aanleiding als de bevoegdheid tot het nemen van een handhavingsbesluit door een van de partijen wordt bestreden (vergelijk overweging 2.2 van de uitspraak van 21 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2499](https://ecli.nl/RVS:2016:2499)).

[...] 12.1. [...] In artikel 35.2.1, onderdeel a, van de planregels is uitdrukkelijk bepaald dat een archeologisch rapport moet worden overgelegd bij een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor het bouwen van een bouwwerk. Die verplichting geldt bovendien alleen als het bouwwerk groter is dan 100 m².

In artikel 35.2.1 van de planregels is niet bepaald dat een archeologisch rapport ook nodig is voor bouwwerken van meer dan dan 100 m² die zonder een omgevingsvergunning voor bouwen mogen worden gebouwd. Als een bouwwerk vergunningvrij mag worden opgericht, dan hoeft er geen aanvraag voor een omgevingsvergunning voor bouwen te worden ingediend. En omdat geen aanvraag voor

bouwen is vereist, geldt er geen verplichting om voor zulke bouwwerken een archeologisch rapport over te leggen. Omdat de formulering van artikel 35.2.1 duidelijk is, moet deze bepaling letterlijk worden uitgelegd (vergelijk overweging 3.1 van de uitspraak van 9 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2833](#)) en is er ook uit een oogpunt van rechtszekerheid geen ruimte voor de door het college gegeven interpretatie van die bepaling.

[ECLI:NL:RVS:2019:2648](#)

JnB2019, 808

MK ABRS 31-07-2019, 201809011/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder b, onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2o

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 onderdeel 4

WABO. KRUIJMEEL. Artikel 4, onderdeel 4, van Bijlage II houdt geen beperkingen in, in die zin dat het bouwplan betrekking moet hebben op een uitbreiding van een reeds bestaand vergund gebouw.

RELATIVITEITSVEREISTE. Het belang van [appellant] en anderen is gelegen in het gevrijwaard blijven van de aantasting van hun woon- en leefklimaat en meer in het algemeen het behoud van hun woonomgeving. Artikel 5 van de planregels (archeologische waarden) strekt daarom niet tot bescherming van de belangen waarvoor [appellant] en anderen in deze procedure bescherming zoeken.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het bouwen (legaliseren) van een rijhal met paardenstalling en bijbehorende voorzieningen [...]

[...] Afwijking van de dakhelling

[...] 3.1. Het betoog van [appellant] en anderen, dat uitsluitend toepassing kan worden gegeven aan artikel 4, onderdeel 4, van Bijlage II van het Bor indien het bouwplan betrekking heeft op een reeds bestaand vergund gebouw, slaagt niet. Artikel 4, onderdeel 4, van Bijlage II houdt geen beperkingen in, in die zin dat het bouwplan betrekking moet hebben op een uitbreiding van een reeds bestaand vergund gebouw. In dit verband wijst de Afdeling op de uitspraak van de voorzitter van de Afdeling van 18 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2808](#), waarin naar voren komt dat ook voor een nieuw bouwplan een omgevingsvergunning kan worden verleend, waarbij voor het gedeelte van dat bouwplan dat in strijd is met het bestemmingsplan een omgevingsvergunning wordt verleend met toepassing van voormeld artikel van Bijlage II. Het hoeft dan ook niet te gaan om een bestaand vergund gebouw. In het licht van de voormelde uitspraak was het college naar het oordeel van de Afdeling bevoegd met toepassing van artikel 4, onderdeel 4, van Bijlage II van het Bor medewerking te verlenen aan de afwijking van de in de planregels voorgeschreven dakhelling.

[...] Archeologische waarden

[...] 6.1. Artikel 5 van de planregels, zoals ook volgt uit het eerste lid daarvan, strekt ter bescherming en veiligstelling van de in de grond aanwezige of verwachte archeologische

waarden. Het belang van [appellant] en anderen is gelegen in het gevrijwaard blijven van de aantasting van hun woon- en leefklimaat en meer in het algemeen het behoud van hun woonomgeving. Artikel 5 van de planregels strekt daarom niet tot bescherming van de belangen waarvoor [appellant] en anderen in deze procedure bescherming zoeken. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat hun beroep op de planregeling in artikel 5, wat hier verder ook van zij, ingevolge artikel 8:69a van de Awb niet kan leiden tot vernietiging van het besluit van [...].

De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat de archeologische waarden die artikel 5 van de planregels beoogt te beschermen niet onder de belangen van de Stichting Ruimte zoals omschreven in haar statutaire doelen valt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2623](#)

JnB2019, 809

ABRS, 31-07-2019, 201800045/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder h, 2.16

Regeling omgevingsrecht (Mor) 6.2 lid 1

WABO. SLOPEN BOUWWERKEN. Omgevingsvergunning slopen bijgebouwen in beschermd stads- en dorpsgezicht. Aannemelijk is gemaakt dat op de plaats van de te slopen bouwwerken andere bouwwerken zullen worden gebouwd als bedoeld in de artikelen 6.2, eerste lid, van de Mor en 2.16 van de Wabo. Dat de beoogde bergingen kleiner van omvang zijn dan de bebouwing waarvoor een sloopvergunning is gevraagd, waardoor op de locatie van de berging die [appellant] huurt geen bouwwerk is voorzien, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij is van belang dat in de toelichting bij artikel 6.2, eerste lid, van de Mor (Staatscourant 2010 nr. 5162) staat dat de bedoeling van de artikelen 6.2, eerste lid, van de Mor en 2.16 van de Wabo is het voorkomen van braakliggende terreinen alsmede het bewerkstelligen van de indiening van plannen voor de vervangende bebouwing waarin voldoende rekening wordt gehouden met de ruimtelijke kwaliteit van het beschermde stads- of dorpsgezicht.

[ECLI:NL:RVS:2019:2638](#)

JnB2019, 810

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 18-07-2019 (publ. 22-07-2019), SHE 10/1748

college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. BESTEMMINGSPLAN. DETAILHANDEL. Omgevingsvergunning voor onbemand verkooppunt voor motorbrandstoffen (luifel waaronder kan worden getankt). Ter plaatse geldt een bedrijfsbestemming die ook handel toestaat. Het exploiteren van een tankstation waarbij brandstoffen worden verkocht aan particulieren is een vorm van detailhandel. Detailhandel, in de vorm van de

verkoop van brandstoffen aan particulieren, onder de luifel is in strijd met het bestemmingsplan.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een onbemand verkooppunt voor motorbrandstoffen [...].

[...] 1. [...] Het bouwplan voorziet in de bouw van een luifel waaronder kan worden getankt.

[...] 3.3 Op grond van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a, van de planregels zijn de voor "Bedrijf-2" aangewezen gronden bestemd voor bedrijven ten dienste van handel, nijverheid en verkeer.

Op basis van artikel 8.2.2 van de planregels mogen binnen deze bestemming alleen gebouwen ten dienste van deze bestemming worden gebouwd

Gebruik van de bedrijfsgebouwen voor detailhandel is toegestaan, behoudens van enkele uitzonderingen.

In artikel 1.28 wordt detailhandel omschreven als het bedrijfsmatig te koop aanbieden (waaronder uitstalling ten verkoop), verkopen, verhuren en leveren van goederen aan personen die de goederen kopen of huren voor gebruik, verbruik of aanwending daarvan anders dan in de uitoefening van een beroeps- of bedrijfsactiviteit.

3.4 De voorzieningenrechter is van oordeel dat het exploiteren van een tankstation waarbij brandstoffen worden verkocht aan particulieren een vorm van detailhandel is. Verkoop van brandstoffen aan particulieren is de bedoeling van vergunninghoudster en de vrees van verzoekers. Het kan zijn dat vergunninghoudster ook brandstoffen verkoopt aan personen of bedrijven die het gebruiken voor hun beroep of bedrijf, maar de verkoop aan particulieren is niet uitgesloten. De voorzieningenrechter is verder van oordeel dat detailhandel binnen de bestemming 'Bedrijf-2' niet rechtstreeks is toegelaten. In de door verweerder genoemde uitspraak [red: van 27 juni 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BA8146](#)] heeft de Afdeling geoordeeld dat, hoewel de term handel detailhandel niet uitsluit, in beginsel er van moet worden uitgegaan dat de plangever met de term "handel" in combinatie met "bedrijven", "nijverheid" en "verkeer", niet mede heeft gedoeld op handel die zich in overwegende mate op het winkelend publiek richt. Ofwel, "handel" is geen "detailhandel". Dat wil echter nog niet zeggen dat de verkoop van brandstoffen wel een vorm van "handel" maar geen vorm van "detailhandel" is. De exploitatie van een tankstation blijft "detailhandel" als er brandstoffen aan particulieren worden verkocht. Verweerder heeft dit miskend.

Detailhandel is wel toegelaten op het perceel maar dan alleen vanuit bedrijfsgebouwen. Detailhandel buiten bedrijfsgebouwen is niet toegelaten want dat is in strijd met de bestemming. De luifel is echter geen gebouw. Het is namelijk niet gedeeltelijk met wanden omsloten, want er staan geen wanden in. De luifel is een bouwwerk, geen gebouw zijnde. Detailhandel, in de vorm van de verkoop van brandstoffen aan particulieren, onder de luifel is in strijd met het bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:4316](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 23-07-2019 (publ. 26-07-2019), AWB 17/4662 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:3335](#)). Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming", JnB2019, 813.
- Rechtbank Noord-Nederland, 24-07-2019 (publ. 29-07-2019), LEE 18/1056 en LEE 18/2067 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:3296](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2019, 811

MK ABRS, 24-07-2019, 201309296/6/R3

raad van de gemeente Appingedam, verweerder.

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PB 2006, L 376/36; Dienstenrichtlijn) 15, lid 3 onder c

BESTEMMINGSPLAN. DETAILHANDEL. DIENSTENRICHTLIJN.

Brancheringsregeling die reguliere detailhandel weert van Woonplein aan de rand van de stad toegestaan. Vervolg op tussenuitspraak van 20 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2062](#). Voldaan is aan de opdracht die de Afdeling de raad in de tussenuitspraak heeft gegeven, om de hand van een analyse met specifieke gegevens te onderbouwen dat de betrokken brancheringsregeling voldoet aan de eisen van artikel 15, derde lid, onder c, van de Dienstenrichtlijn (geschiktheidseis en de eis van de minst beperkende maatregel).

[ECLI:NL:RVS:2019:2569](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ('Appingedam mag reguliere winkels weren van winkelgebied voor grote artikelen') uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 812

MK ABRS, 24-07-2019, 201800467/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Deurne.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.5

Woningwet zoals deze gold tot 1 oktober 2010 44 lid 1 aanhef en onder c, 52a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder c, 3.3 lid 1, lid 2, 6.2c

PLANSCHADE. PASSIEVE RISICOAANVAARDING. De omstandigheid dat een redelijk denkend en handelend eigenaar ruime, elkaar uitsluitende mogelijkheden heeft, betekent niet dat hij, om te voorkomen dat hem passieve

risicoaanvaarding kan worden tegengeworpen, niet gehouden is concrete pogingen in welke richting dan ook te ondernemen.

De uitgestelde inwerkingtreding van een omgevingsvergunning, zoals voorgeschreven in artikel 6.2c van de Wabo, betekent niet dat het indienen van een bouwaanvraag door de aanhoudingsplicht op grond van de Woningwet zinloos was.

De aanhoudingsverplichting van artikel 52a van de Woningwet zoals die gold tot 1 oktober 2010 behoefde voor [appellant sub 2A] en anderen geen beletsel te zijn om een bouwplan op te stellen en in te dienen.

Van een voldoende concrete poging kan pas sprake zijn als aan de hand van de tekeningen een compleet beeld wordt verkregen van de exacte aard en maatvoering van het bouwplan.

[...] [Gedeeltelijke afwijzing] aanvraag [...] om een tegemoetkoming in de planschade [...].

[...] passieve risicoaanvaarding algemeen

[...] 8.1 [...] van een redelijk denkend en handelend eigenaar [kan] in ieder geval [...] worden verlangd dat hij een concrete poging heeft ondernomen om een van de vervallen gebruiksmogelijkheden te benutten. De omstandigheid dat hij ruime, elkaar uitsluitende mogelijkheden heeft, betekent niet dat hij, om te voorkomen dat hem passieve risicoaanvaarding kan worden tegengeworpen, niet gehouden is concrete pogingen in welke richting dan ook te ondernemen. Uit de uitspraak van 28 september 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)] kan worden afgeleid dat, als een eigenaar een concrete poging tot verwezenlijking van inmiddels vervallen planologische mogelijkheden heeft ondernomen, in beginsel alleen voor de bij die poging beoogde bouw- en gebruiksmogelijkheden geen passieve risicoaanvaarding kan worden tegengeworpen. De rechtbank is terecht tot die slotsom gekomen.

[...] 10.2. Anders dan [appellant sub 2A] en anderen betogen, betekent de uitgestelde inwerkingtreding van een omgevingsvergunning, zoals voorgeschreven in artikel 6.2c van de Wabo, niet dat het indienen van een bouwaanvraag door de aanhoudingsplicht op grond van de Woningwet zinloos was. Een aanvraag diende immers door het college zonder voorbehoud te worden getoetst aan de criteria als bedoeld in artikel 44, eerste lid, van de destijds geldende Woningwet (thans artikel 2.10, eerste lid van de Wabo), waaronder het bepaalde onder c. Hierin is daarom, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, geen grond gelegen voor het oordeel dat van [appellant sub 2A] en anderen niet kon worden gevergd dat zij concrete pogingen zouden ondernemen om de mogelijkheden van het oude bestemmingsplan te benutten. [...]

De aanhoudingsverplichting van artikel 52a van de Woningwet zoals die gold tot 1 oktober 2010 behoefde voor [appellant sub 2A] en anderen geen beletsel te zijn om een bouwplan op te stellen en in te dienen. De omstandigheid dat een aanvraag diende te worden aangehouden zolang er geen door het bevoegd gezag goedgekeurd saneringsplan was opgesteld, betekent niet dat er een grote kans bestond dat de bouwaanvraag niet meer inhoudelijk zou worden beoordeeld en uiteindelijk zou worden geweigerd. Na goedkeuring van het saneringsplan was er geen grond voor aanhouding meer. Aangezien uit artikel 52a van de Woningwet volgt dat de aanhoudingsverplichting alleen maar

bestond als er verder geen grond was om de vergunning te weigeren, diende deze te worden verleend, zodra de reden voor aanhouding zou vervallen. In zoverre verschilde de aanhouding wezenlijk van de aanhoudingsverplichting die gold op grond van artikel 50 van de Woningwet en sinds 1 oktober 2010 geldt op grond van artikel 3.3 van de Wabo. Met die regeling is immers beoogd om te voorkomen dat bouwplannen worden gerealiseerd die in strijd zijn met het komende planologische regime. [...].

[...] 13.3.7. Op grond van het vorenstaande moet worden vastgesteld dat van een bouwplan dat zich laat beoordelen op passendheid binnen het bestemmingsplan geen sprake is. Dat het oude bestemmingsplan ruime bebouwingmogelijkheden kende is daarbij niet van belang. Van een voldoende concrete poging kan pas sprake zijn als aan de hand van de tekeningen een compleet beeld wordt verkregen van de exacte aard en maatvoering van het bouwplan. Aan de omstandigheid dat [appellant sub 2A] en anderen, zoals zij betogen, onderhandelingen hebben gevoerd met de Stuurgroep Spoorzone over de inhoud van het nieuwe bestemmingsplan kan in dit verband evenmin betekenis worden toegekend. Die onderhandelingen zijn niet gevoerd in het kader van een concrete poging de mogelijkheden van het oude bestemmingsplan te realiseren, maar in verband met de wens om de mogelijkheid van gebruik voor perifere detailhandel ook onder de gelding van het toekomstige planologische regime in algemene zin te behouden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2541](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 813

MK Rechtbank Gelderland, 23-07-2019 (publ. 26-07-2019), AWB 17/4662

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Aalten, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming 2.7 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder e, onder i

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa lid 1 aanhef en onder a, 6.10a lid 1

WABO. NATUURBESCHERMING. PAS. Omgevingsvergunning uitbreiding varkensbedrijf. De eerder verleende Nbw 1998-vergunning heeft geen betrekking op het project waarvoor bij het bestreden besluit een omgevingsvergunning is verleend omdat het project voorziet in een ander stalsysteem dan het stalsysteem waar de Nbw 1998-vergunning op ziet. Voor de realisering van het project is dan ook een aanpassing van de Nbw 1998-vergunning, althans een toestemming voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, gelezen in verbinding met artikel 2.2aa, eerste lid, van het Bor vereist.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de uitbreiding van een varkensbedrijf [...]

[...] 3. Eisers betogen dat de zogenoemde PAS-melding van 16 december 2015 gebrekkig is en niet ten grondslag had mogen worden gelegd aan het bestreden besluit.

[...] 3.5. Aan het bestreden besluit heeft verweerder, voor zover hier van belang, ten grondslag gelegd dat aan vergunninghouder een vergunning krachtens de Natuurbeschermingswet 1998 is verleend voor het uitbreiden van het veehouderijbedrijf (hierna: de Nbw 1998-vergunning). Onder verwijzing naar de Nbw 1998-vergunning heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat om het project te realiseren een Wnb-vergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, gelezen in verbinding met artikel 2.2aa, eerste lid, van het Bor niet is vereist, maar dat wel een melding op grond van de Wnb dient te worden gedaan.

De Nbw 1998-vergunning heeft evenwel geen betrekking op het project waarvoor bij het bestreden besluit een omgevingsvergunning is verleend. Niet in geschil is immers dat het project voorziet in een ander stalsysteem dan het stalsysteem waar de Nbw 1998-vergunning op ziet. Het type combi luchtwassers op stal 3 a en b is daarbij gewijzigd van BWL 2007.02.V1 naar BWL 2009.12.V2. De rechtbank wijst in dit verband op de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:1773](#). Dat het in dit geval, anders dan in de genoemde uitspraak, gaat om een ander stalsysteem met een zelfde emissiefactor als het stalsysteem waar de Nbw 1998-vergunning op ziet, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Bovendien kan gelet op rechtsoverweging 39.5 in de genoemde PAS-uitspraak van de Afdeling [red: ABRS 29-05-2019, tot

[ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)] voor het bepalen van de omvang van de ammoniakemissie niet zonder meer aansluiting worden gezocht bij de emissiefactoren die in de Regeling ammoniak en veehouderij voor bepaalde emissiearme stalsystemen zijn opgenomen. Voor de realisering van het project is dan ook een aanpassing van de Nbw 1998-vergunning, althans een toestemming voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, gelezen in verbinding met artikel 2.2aa, eerste lid, van het Bor vereist. Dit betekent dat verweerder zijn standpunt dat geen verplichting bestaat om op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, gelezen in verbinding met artikel 2.2aa, eerste lid, van het Bor een Wnb-vergunning voor het project te verlenen, niet heeft kunnen baseren op de aan vergunninghouder verleende Nbw 1998-vergunning. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat een Wnb-vergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, gelezen in verbinding met artikel 2.2aa, eerste lid, van het Bor niet is vereist om het project te realiseren.

[...] 6. Voor het met inachtneming van deze uitspraak te nemen nieuwe besluit op de aanvraag, dient verweerder eerst een ontwerpbesluit op te stellen en ter inzage te leggen. Verweerder zal bij de beoordeling of voor het nieuw te nemen besluit op de aanvraag een verklaring van geen bedenkingen voor de Natura 2000-activiteit is vereist, moeten betrekken dat vergunninghouder naar aanleiding van de PAS-uitspraak op 6 juni 2019 alsnog een aanvraag voor een Wnb-vergunning heeft ingediend. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2019:3335](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 814

CRvB, 10-07-2019 (publ. 30-07-2019), 16/1187 WAJONG, 18/2521 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 3:21

WAJONG. Gelet op de duidelijke knik in het psychisch functioneren in juni 2014 is het aannemelijk dat sprake is geweest van een toename van de psychische beperkingen vanaf juni 2014. Het standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat tot aan de datum van opname op 24 februari 2015 de voorgaande FML van toepassing is gebleven, doet geen recht aan de situatie van appellante en kan daarom geen stand houden. Hoewel op basis van de stukken niet met zekerheid is vast te stellen of appellante al in juni 2014 volledig arbeidsongeschikt moest worden geacht, is in elk geval duidelijk dat zij zich tot weinig in staat achtte en wanhopig wachtte tot de behandeling bij Apanta van start kon gaan. In dit geval is er aanleiding om, aansluitend bij het huisartsenjournaal en de bevindingen van de door appellante ingeschakelde deskundige psychiater, aan te nemen dat appellante vanaf 24 juni 2014 volledig arbeidsongeschikt was te achten. Gelet op het bepaalde in artikel 3:21 van de Wajong heeft zij daarom vanaf 23 juli 2014 recht op een Wajong-uitkering.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2481](https://ecli.nl/CRVB:2019:2481)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 815

CRvB, 16-07-2019 (publ. 29-07-2019), 18/1499 PW, 18/1500 PW, 18/1501 PW

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

PW 9 lid 1

PARTICIPATIEWET. HUISBEZOEK. INLICHTINGEN- EN MEDEWERKINGSVERPLICHTING. MAATREGEL. I.c. zijn er onvoldoende aanknopingspunten voor het standpunt van het college dat de identiteit van de tijdens het huisbezoek aanwezige man noodzakelijk was in verband met het onderzoek naar de woonsituatie van appellante, en daarmee voor de vaststelling van het recht op bijstand. In dit geval worden aan het niet ter zitting verschijnen van appellante gevolgen verbonden voor de feitenvaststelling. Nu appellante geen gehoor heeft gegeven aan de oproeping om ter zitting te verschijnen, onderschrijft de Raad de juistheid van deze feiten en sluit zich aan bij wat het college in het verweerschrift en ter zitting bij de Raad naar voren heeft gebracht over de houding en de sfeer tijdens het huisbezoek.

Raad: "4.3. In geschil is of appellante de inlichtingen- en medewerkingsverplichting heeft geschonden door te weigeren om informatie te geven over de identiteit van een man die tijdens het huisbezoek op het uitkeringsadres is aangetroffen. [...]"

4.5. De onder 4.4.1 beschreven situatie biedt onvoldoende aanknopingspunten voor het standpunt van het college dat de identiteit van de tijdens het huisbezoek aanwezige man noodzakelijk was in verband met het onderzoek naar de woonsituatie van appellante, en daarmee voor de vaststelling van het recht op bijstand. Appellante heeft immers beaamd dat de man in haar woning haar vriend is. Dat, zoals het college ter zitting heeft gesteld, het huisbezoek op een andere wijze zou hebben plaatsgevonden als appellante had gezegd dat de aanwezige persoon haar ex-man was, valt niet in te zien. Aan de hand van de bevindingen van het huisbezoek dient vastgesteld te worden of appellante alleen op het uitkeringsadres verblijft of dat er ook andere personen feitelijk in de woning verblijven. Er was geen aanleiding om het huisbezoek af te breken omdat appellante weigerde de identiteit van de aanwezige man te zeggen. De stelling van het college dat als appellante meteen had gezegd dat de aanwezige man haar ex-man was en dat dan de bij de woning aangetroffen auto gekoppeld had kunnen worden aan de aanwezige man, maakt dit niet anders.

4.6. Uit 4.5 volgt dat het college appellante ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij niet heeft voldaan aan haar inlichtingenverplichting door geen informatie te geven over de identiteit van de aanwezige man en dat die weigering een belemmering vormde om het huisbezoek voort te zetten, zodat appellante ook niet heeft voldaan aan haar medewerkingsverplichting. Dit betekent dat bestreden besluit 3 niet deugdelijk is gemotiveerd. Dit is in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

4.7. Partijen zijn met toepassing van artikel 8:59 van de Awb opgeroepen om in persoon of bij gemachtigde ter zitting te verschijnen om vragen te beantwoorden over de grondslag van het bestreden besluit, en meer specifiek op grond waarvan de identiteit van de aangetroffen persoon in de woning van appellante kan leiden tot schending van de inlichtingenverplichting. De gemachtigde van appellante heeft bij fax van 11 maart 2019 aan de Raad laten weten dat hij en appellante niet zullen verschijnen. Op grond van artikel 8:31 van de Awb in verbinding met artikel 8:108, eerste lid, van de Awb kan de Raad uit het niet verschijnen de gevolgtrekkingen maken die hem geraden voorkomen.

4.8. In dit geval worden aan het niet verschijnen van appellante gevolgen verbonden voor de feitenvaststelling. In het verweerschrift heeft het college in aanvulling op het bestreden besluit te kennen gegeven dat appellante ook geen medewerking heeft verleend aan het huisbezoek doordat er sprake was van een dreigende situatie waardoor het voortzetten van het huisbezoek niet verantwoord was. De houding van appellante en de door haar en de aanwezige man geschapen bedreigende sfeer, maakten het voor het college onmogelijk om het huisbezoek voort te zetten. Nu appellante geen gehoor heeft gegeven aan de oproeping om ter zitting te verschijnen, onderschrijft de Raad de juistheid van deze feiten en sluit zich aan bij wat het college in het verweerschrift en ter zitting bij de Raad naar voren heeft gebracht over de houding en de sfeer tijdens het huisbezoek. Daarvoor vallen ook aanknopingspunten te vinden in het verslag van het huisbezoek, zoals weergegeven onder 4.4.2. De Raad ziet, gelet hierop, aanleiding aan het in 4.6 geconstateerde motiveringsgebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb

voorbij te gaan, omdat aannemelijk is dat belanghebbende daardoor niet is benadeeld. Ook indien het gebrek zich niet zou hebben voorgedaan, zou een besluit met gelijke uitkomst zijn genomen. [...]"

[ECLI:NL:CRVB:2019:2418](https://ecli.nl/crvb/2019/2418)

JnB2019, 816

Rechtbank Rotterdam, 31-07-2019, ROT 18/4444

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

BW 6:131

PW

PARTICIPATIEWET. VERREKENING. In geschil is uitsluitend nog de – door de Centrale Raad van Beroep in zijn uitspraak van 29 april 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1372](https://ecli.nl/crvb/2019/1372), onbeantwoorde – vraag of, ondanks verjaring, artikel 6:131, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek (BW) verweerder het recht geeft om tot verrekening over te gaan. Nu de verplichting tot betaling van een geldsom vóór de inwerkingtreding van de vierde tranche (per 1 juli 2009) is ontstaan, is de vierde tranche – en dus artikel 4:104 van de Awb – in dit geval niet van toepassing en artikel 6:131, eerste lid, van het BW wel. In artikel 6:131, eerste lid, van het BW is bepaald dat de bevoegdheid tot verrekening niet eindigt door verjaring van de rechtsvordering. Verweerders bevoegdheid om te verrekenen is daarom in dit geval niet vervallen.

[ECLI:NL:RBROT:2019:6140](https://ecli.nl/rbrot/2019/6140)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 817

MK Rechtbank Gelderland, 23-07-2019, 18/6355

Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, te Amstelveen, verweerder.

Anw

NABESTAANDENWET. BEËINDIGING HALFWEZENUITKERING. ONEVENREDIG ZWARE LAST. De rechtbank concludeert dat i.c. sprake is van een onevenredig zware last voor eiseres door het inkomensverlies vanwege het wegvallen van de halfwezenuitkering. Dit leidt de rechtbank tot het oordeel dat de beëindiging van de halfwezenuitkering zonder toekenning van een compensatie in de vorm van een eenmalige uitkering in strijd is met artikel 1 van het Eerste Protocol. Dit betekent dat verweerder aan eiseres conform zijn werkinstructie een eenmalige uitkering als compensatie moet toekennen. De rechtbank is niet in staat om zelf de hoogte van het compensatiebedrag vast te stellen, zodat zij niet zelf in de zaak kan voorzien. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarbij zal verweerder de omvang van het compensatiebedrag moeten vaststellen.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:3396](https://ecli.nl/rbgel/2019/3396)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2019, 818

MK Rechtbank Oost-Brabant, 26-07-2019, SHE 18/3012

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, eiser,
burgemeester van de gemeente Landerd, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening gemeente Landerd 2018 (APV)

Vuurwerkbesluit 1.1.1, 1.2.3, 1.2.4, 2.3.6, 3B.1, 3B4

EVENEMENTEN. APV. VUURWERKBESLUIT. Evenementenvergunning voor nieuwjaarsbijeenkomst met vuurwerkshow. Op grond van het Vuurwerkbesluit is het evenement niet toegestaan. Dit is een gevolg van het rechtstreeks van toepassing zijn van de algemene regels in het Vuurwerkbesluit. De verlening van de evenementenvergunning betreft een ander afwegingskader, dat geen afbreuk kan doen aan de gelding van deze regels. De gelding van algemene regels kan echter niet tot gevolg hebben dat de verlening van een vergunning op grond van een andere regeling, zoals de APV, niet mogelijk is. Het evenement mag dus door het gelden van algemene regels niet plaatsvinden, maar dit is niet omdat de burgemeester hiervoor geen evenementenvergunning zou hebben mogen verlenen. De rechtbank ziet daardoor geen ruimte voor een gegrondverklaring van het beroep en voor vernietiging van het bestreden besluit. Omdat het gaat om algemene regels, kan tegen het plaatsvinden van evenementen die daarmee niet in overeenstemming zijn handhavend worden opgetreden.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:4410](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB2019, 819

MK Rechtbank Rotterdam, 27-05-2019 (publ. 26-07-2019), ROT 18/4452

dagelijks bestuur van de Regionale Belasting Groep, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 1:3 lid 1, 8:88 lid 1, 8:91 lid 1

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 49

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 82

AVG. SCHADEVERGOEDING. I.c. heeft eiser aan zijn verzoek om verweerder op grond van artikel 49 van de Wbp en artikel 82 van de AVG te veroordelen tot een schadevergoeding, ten grondslag gelegd dat verweerder eisers persoonsgegevens in strijd met de Wbp en thans de AVG heeft verwerkt door deze op een forum te publiceren. Het plaatsen van een bericht op dit forum is

geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, maar een feitelijke handeling. Deze verwerking is ook niet gelijkgesteld met een besluit. Op grond van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 8:91, eerste lid, van de Awb, is de rechtbank daarom niet bevoegd om kennis te nemen van het beroep voor zover dat betrekking heeft op het verzoek om schadevergoeding. Eiser dient zich met dit verzoek te wenden tot de burgerlijke rechter als hij dit verzoek verder behandeld wenst te zien.

[ECLI:NL:RBROT:2019:4265](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 820

MK ABRS 24-07-2019, 201809340/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet op de huurtoeslag (Wht) 1, 5, 13 lid 2 aanhef en onder c

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Voorschot huurtoeslag over 2018 ten onrechte herzien naar nihil. Het woord 'overschrijding' in artikel 13, tweede lid aanhef en onder c, van de Wht duidt op het eerste en enige moment dat de maximale huurgrens wordt overschreden. Deze uitleg wordt ondersteund door de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling. Uit deze geschiedenis volgt verder dat het de bedoeling van de wetgever was dat huurders die eenmaal huursubsidie ontvangen niet meer buiten de huursubsidie vallen door de enkele stijging van de rekenuur boven de maximale huurgrens.

Dat de hoogte van huurtoeslag iedere maand opnieuw wordt berekend, betekent niet dat ieder berekeningsjaar een nieuwe peildatum heeft te gelden op grond waarvan moet worden beoordeeld of de in de bepaling genoemde uitzondering nog van toepassing is. De Afdeling ziet dan ook in de systematiek van de Wht geen aanleiding af te wijken van de letterlijke tekst van artikel 13, tweede lid aanhef en onder c, van de Wht.

[ECLI:NL:RVS:2019:2416](#)

Zie in gelijke zin de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2019:2415](#), [ECLI:NL:RVS:2019:2528](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB2019, 821

MK ABRS, 24-07-2019, 201801940/1/A2

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, gevestigd te 's-Gravenhage, appelllant.

Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) 1, 2, 3, 4, 27 lid 1

GEZONDHEID. AANWIJZING. ZORGAANBIEDER. Franchiseorganisatie in kwestie is geen zorgaanbieder in de zin van de Wkkgz aan wie een aanwijzing op grond van artikel 27 van die wet kan worden gericht. De betrokken franchiseorganisatie kan als zorgondernemer worden aangemerkt. Zij is een rechtspersoon die zorgconcepten ontwikkelt en in de markt zet. Zij heeft echter geen medewerkers in dienst die zorg verlenen. Zij organiseert als franchisegever dat de franchisenemers die met haar een franchiseovereenkomst hebben gesloten, zorg verlenen volgens het door haar ontwikkelde zorgconcept. De enkele omstandigheid dat de franchiseorganisatie kwaliteitseisen kan stellen maakt niet dat zij ook eindverantwoordelijk is voor de zorgverlening door de individuele franchisenemers. Het is de franchisenemer als zelfstandig ondernemer die de zorg verleent en op de kwaliteit daarvan zondig kan worden aangesproken, door de minister in het kader van de naleving van de wet en door de franchiseorganisatie in het kader van de franchisierelatie en de bewaking van de franchiseformule.

[ECLI:NL:RVS:2019:2529](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Kansspel

Jnb2019, 822

MK Rechtbank Limburg, 19-07-2019 (publ. 25-07-2019), AWB 18/1964, AWB 18/1978, AWB 18/1979 en AWB 18/1983

burgemeester van de gemeente Heerlen.

Verordening speelautomaten 2000 (Verordening 2000)

Verordening kansspelautomaten Heerlen 2017 (Verordening 2017)

VERORDENING. KANSSPEL. Ambtshalve verlenging looptijden exploitatie- en aanwezigheidsvergunningen voor de exploitatie van speelautomatenhallen en het daarin aanwezig hebben van kansspelautomaten.

BEVOEGDHEID. De wettelijke grondslag voor deze bevoegdheid is vervat in de bevoegdheidsgrondslag in de gemeentelijke verordening respectievelijk de Wet op de kansspelen om deze vergunningen te mogen verlenen.

SCHAARSE VERGUNNINGEN. De verleende exploitatievergunningen zijn schaarse vergunningen. Deze vergunningen zijn wezenlijk gewijzigd. De burgemeester had daarom voorafgaande aan deze verlengingen, net als bij het verlenen van een exploitatievergunning, de rechtstreeks uit de rechtspraak voortvloeiende en in de Verordening 2017 verankerde rechtsnorm inzake de verdeling van schaarse publieke rechten in acht moeten nemen in de zin van ernaar te handelen. Dit heeft de burgemeester niet gedaan. Reeds omdat uit de Verordening 2017 niet blijkt dat de burgemeester een (bepaalde) uitzondering op de transparantieplichting mocht maken, had de burgemeester deze verplichting moeten naleven en mededingingsruimte moeten bieden.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:6760](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 823

MK ABRS 31-07-2019, 201808032/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (RDW).

Kentekenbewijzenrichtlijn 4

Wegenverkeerswet 1994 22, 26, 48

WEGENVERKEERSWET 1994. KENTEKENBEWIJS. Betekenis van een door een andere lidstaat voor een voertuig afgegeven kentekenbewijs, bij het afgeven van een Nederlands kentekenbewijs voor dat voertuig door de RDW. In dit geval is RDW gehouden het door de Portugese autoriteiten afgegeven kentekenbewijs te erkennen. RDW had daarom tot inschrijving van het voertuig in het kentekenregister dienen over te gaan.

[...] [Afwijzing] aanvraag van Carmigration B.V. voor inschrijving van een voertuig (Fiat 500) in het kentekenregister [...].

[...] 4.2. In deze zaak staat de betekenis centraal van een door een andere lidstaat voor een voertuig afgegeven kentekenbewijs, bij het afgeven van een Nederlands kentekenbewijs voor dat voertuig door de RDW. De rechtsvraag die moet worden beantwoord is of de RDW gehouden is het door de Portugese autoriteiten afgegeven kentekenbewijs te erkennen en daarom de aanvraag van Carmigration B.V. had moeten inwilligen.

[...] 4.4. Niet in geschil is dat Carmigration B.V. bij de aanvraag voor inschrijving van de Fiat 500 in het Nederlandse kentekenregister een geldig Portugees kentekenbewijs heeft overgelegd. Verder staat vast dat de identificatie van de Fiat 500 niet aan de orde is. Anders dan de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat het de RDW niet vrij stond een eigen onderzoek in te stellen naar de goedkeuring van het aangeboden voertuig. Een dergelijk onderzoek is niet aan te merken als een eenvoudige administratieve formaliteit die geen extra controle inhoudt en slechts dient om het aangeboden voertuig te identificeren. Nu de identiteit van het voertuig niet in geding was, was de RDW gehouden het Portugees kentekenbewijs te erkennen. Met deze erkenning is de goedkeuring van de Fiat 500 door de Portugese autoriteiten gegeven. Daarvan uitgaande diende de RDW op grond van artikel 48, tweede lid, van de WvW 1994 tot inschrijving van het voertuig in het kentekenregister over te gaan. Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de RDW de aanvraag terecht heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2620](#)

JnB2019, 824

MK ABRS, 31-07-2019, 201900485/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: de RDW).

Kaderrichtlijn, PB L 263 (Kaderrichtlijn) 1, 24 lid 5

Wegenverkeerswet 1994 (WvW 1994) 22, 26, 48

Regeling voertuigen (regeling) 3.1, 3.7 lid 1, 32a lid 3, Bijlage IV: artikel 2a
WEGENVERKEERSWET 1994. KENTEKENBEWIJS. Uit artikel 3.7, eerste lid, van de Regeling voertuigen in samenhang gelezen met artikel 2a, derde lid, aanhef en onder a, van bijlage IV van de Regeling, volgt dat ook voor een gebruikt voertuig met een datum van eerste toelating na 28 april 2009 is vereist dat het goedkeuringscertificaat wordt opgesteld volgens model D van bijlage VI van de Kaderrichtlijn.

In dit geval valt niet in te zien dat de individuele goedkeuring door de Bulgaarse autoriteiten niet op grond van artikel 22, derde lid, van de Wvw 1994, gelezen in samenhang met artikel 3.1, vierde lid, van de Regeling, kan worden gelijkgesteld met een individuele goedkeuring als bedoeld in artikel 26 van de Wvw 1994.

[ECLI:NL:RVS:2019:2642](https://ecli.nl/rvs/2019:2642)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitsregels peuterspeelzalen

JnB2019, 825

MK ABRS, 24-07-2019, 201805568/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam (hierna: het college).

Wet kinderopvang en kwaliteitsregels peuterspeelzalen (Wko) 1.65

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Regeling kwaliteit) 10 lid 1

Besluit kwaliteit kinderopvang (Besluit kwaliteit) 10 lid 3

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSREGELS PEUTERSPEELZALEN. Uit artikel 10, derde lid, van het Besluit kwaliteit volgt dat een kindercentrum tenminste moet beschikken over 3 vierkante meter vaste buitenspeelruimte per kind dat feitelijk in het kindercentrum aanwezig is. De Afdeling vindt voor deze uitleg zowel steun in de tekst van voormelde bepaling als in de door de wetgever gegeven toelichting op die tekst.

[ECLI:NL:RVS:2019:2553](https://ecli.nl/rvs/2019:2553)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet schadefonds geweldsmisdrijven

JnB2019, 826

MK ABRS 31-07-2019, 201810284/1/A2

commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (CSG).

Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven (Wsg) 3

Beleidsbundel Schadefonds Geweldsmisdrijven van 1 november 2017

Letsellijst Schadefonds geweldsmisdrijven van 1 november 2017

WET SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN. Uitkering toegekend gebaseerd op letselcategorie 4 van de zogenoemde Letsellijst Schadefonds

Geweldsmisdrijven. In het geval van [appellante] heeft de CSG rekening gehouden met de omstandigheden dat zij gedurende een periode van ongeveer zes jaar en acht maanden slachtoffer is geweest van seksueel misbruik en dat het misbruik heeft geleid tot een zwangerschap. Gelet op wat onder 3.3 is overwogen, heeft de CSG zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat dat geen verzwarende omstandigheden zijn als bedoeld in letselcategorie 5. De CSG heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om een uitkering behorend bij een hogere categorie dan letselcategorie 4 toe te kennen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2613](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 827

HvJEU, 29-07-2019, C-556/17

Alekszij Torubarov tegen Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) 47

PREJUDICIËLE BESLISSING. Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat in omstandigheden als in het hoofdgeding, waarin een rechter in eerste aanleg na een volledig en ex nunc onderzoek van alle relevante feitelijke en juridische gegevens die de verzoeker van internationale bescherming heeft aangedragen, heeft vastgesteld dat deze verzoeker overeenkomstig de criteria van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, deze bescherming moet krijgen om de reden die hij ter ondersteuning van zijn verzoek aanvoert, maar een semirechterlijk of administratief orgaan vervolgens een andersluidende beslissing neemt zonder daarbij aan te tonen dat er sprake is van nieuwe elementen die een nieuwe beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming van deze verzoeker rechtvaardigen, deze rechter deze niet met zijn eerdere vonnis overeenstemmende beslissing moet wijzigen en zijn eigen beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming in de

plaats moet stellen door indien nodig de nationale regeling die hem verbiedt aldus te handelen, buiten toepassing te laten.

[ECLI:EU:C:2019:626](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2019/626/v01)

[Naar inhoudsopgave](#)